

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Tomáše Langáška a JUDr. Ladislava Derky v právní věci žalobce: **TOROINVEST s. r. o.,** se sídlem Domažlická 1053/15, Žižkov, Praha 3, zastoupeného Mgr. René Gemmelem, advokátem, se sídlem Poštovní 2, Ostrava, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje,** se sídlem 28. října 2771/117, Ostrava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 10. 2016, č. j. MSK 140441/2016, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 6. 3. 2018, č. j. 22 A 1/2017 - 24,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Včas podanou kasační stížností se žalobce domáhá zrušení rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 6. 3. 2018, č. j. 22 A 1/2017 - 24 (dále „napadený rozsudek“), jímž krajský soud zamítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 10. 2016, č. j. MSK 140441/2016 (dále „napadené rozhodnutí“).

[2] **Napadeným rozhodnutím** bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Orlová ze dne 27. 7. 2016, č. j. OD/PŘ/122,123/16/VEI, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu dle ustanovení § 42b odst. 1 písm. s) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemních komunikacích"), kterého se dopustil jako provozovatel motorového vozidla tov. značky MAN RZ X a přípojného vozidla zn. Benalu RZ X, u kterého bylo při kontrolním nízkorychlostním vážení dne 11. 2. 2016 na silnici I/59 na vážním stanovišti na parkovišti u úpravny metanu v Orlové-město zjištěno překročení nejvyšší povolené hmotnosti na skupinu náprav č. 3, 4 a 5 o 1277 kg, a dále jako provozovatel motorového vozidla tov. značky MAN RZ X a přípojného vozidla zn. MEGA RZ X, u kterého bylo při kontrolním nízkorychlostním vážení dne 11. 2. 2016 na vážním stanovišti na parkovišti u úpravny metanu v Orlové-město zjištěno překročení nejvyšší povolené hmotnosti na skupiny náprav č. 4, 5 a 6 o 682 kg; za to mu byla uložena pokuta ve výši 18 000,- Kč.

[3] Žalovaný popsal zjištění správního orgánu prvního stupně stran měření vozidel provozovaných žalobcem a průběh řízení před správním orgánem prvního stupně, a dále zrekapituloval relevantní právní úpravu a charakteristiku předmětného správního deliktu. Poté vyšel z údajů zjištěných při kontrole předmětných vozidel žalobce. Za stěžejní důkazní prostředek označil doklady o výsledku nízkorychlostního kontrolního vážení ev. č. 2016805004 a ev. č. 2016805005, z nichž vyplývá, že došlo k překročení nejvyšších přípustných hodnot zatížení na skupinu náprav o 1277 kg, resp. o 682 kg. Žalobce byl s těmito důkazními prostředky seznámen, avšak neuplatnil žádné námitky či důkazní prostředky, z nichž by vyplývalo, že by jako provozovatel kontrolovaných vozidel vynaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby zabránil porušení příslušných právních povinností. Pokud se žalobce v odvolání začal dovolávat ustanovení § 11a odst. 1 zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o metrologii"), pak žalovaný odvětil, že správní orgány nejsou uživateli stanoveného měřidla, a proto nejsou povinny na žádost žalobce žádat o jeho přezkoušení. V průběhu správního řízení přitom nebyla zjištěna žádná skutečnost svědčící o zániku ověření měřidla, které bylo použito při nízkorychlostním kontrolním vážení vozidel.

[4] Žalobce podal proti napadenému rozhodnutí **žalobu** ze dne 27. 12. 2016, v níž namítal, že předmětná vozidla nebyla v inkriminovaný den přetížena; pokud kontrolní vážení přetížení zaznamenalo, muselo se jednat o poruchu měřidla, proto mělo dojít k přezkoušení užitého měřidla v souladu s ustanovením § 11a odst. 1 zákona o metrologii. Nesouhlasil s tím, že by citované ustanovení nedopadalo na správní orgány, jak nemístně tvrdí žalovaný. Žalobci přitom nebylo zjevné, kdo je skutečným uživatelem těchto měřidel. Nadto měl za to, že žalovaný nemohl příslušné dokazování provést sám, tudíž měl prvostupňové rozhodnutí zrušit a věc vrátit správnímu orgánu prvního stupně k dalšímu řízení. Dále žalobce namítal, že zákonná formulace sankce dle ustanovení § 43 odst. 2 věta druhá zákona o pozemních komunikacích je protiústavní, neboť sankce je formulována jako fixní, tudíž správní orgán nemůže vyhodnotit konkrétní okolnosti případu. Výše sankce tedy nemůže být dána prostým matematickým vynásobením nadlimitního nákladu a částky 9 000,- Kč.

[5] Krajský soud v odůvodnění **napadeného rozsudku** uvedl, že předmětnou právní úpravu regulující způsob ukládání sankce nepovažuje za protiústavní. Vyšel přitom

z nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 14/09, podle kterého ústavní předpisy nevyžadují, aby zákonodárce při zákonném stanovení sankční sazby vždy upustil od spodního ohraničení výměry sankce, neboť typová závažnost deliktního jednání daného druhu může být obecně tak vysoká, že nepřipouští ani v individuálním případě stanovit „nulovou" hodnotu výměry sankce. Soud proto dospěl k závěru, že stanovení sankce za správní delikt spočívající v překročení povolené hmotnosti vozidla konkrétní částkou, která neumožňuje správní uvážení, není samo o sobě protiústavní. Zákonem stanovená sankce 9000 Kč za každou započatou tunu přetížení není obecně vzato ani způsobilá být likvidační pro osobu delikventa. Důvodný neshledal ani požadavek žalobce na přezkoušení užitého měřidla. Přisvědčil sice argumentu žalobce, že ustanovení § 11a odst. 1 zákona o metrologii dopadá i na správní orgány, jelikož v projednávané věci byly uživateli tohoto zařízení. Soud však nesouhlasil s tím, že by povinnost uživatele měřidla dle citovaného ustanovení zákona o metrologii byla bezbřehá. Není totiž povinností uživatele měřidla reagovat na obecnou námitku nesprávného měření a v každém případě žádat o přezkoušení měřidla. Taková povinnost by existovala pouze tehdy, pokud by v průběhu řízení vyvstaly na základě okolností případů konkrétní pochybnosti o správnosti měření. Ostatně k témuž závěru dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku sp. zn. 4 As 17/2012 ve vztahu k obdobné právní úpravě obsažené v ustanovení § 11 odst. 4 zákona o metrologii ve znění do 31. 5. 2015. V předmětné věci žalobce pouze obecně uvedl nesprávnost měření, aniž by ji jakkoli zdůvodnil, tudíž nebyly předloženy žádné indicie relevantně zpochybňující správnost měření.

II. Kasační stížnost a vyjádření

[6] Žalobce (dále jen „stěžovatel") podal proti napadenému rozsudku kasační stížnost ze dne 3. 4. 2018, v níž uváděl, že ji podal z důvodu dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."). Označil za správné závěry krajského soudu, že i na správní orgány dopadá ustanovení § 11a odst. 1 zákona o metrologii, avšak v takovém případě mělo být podle citovaného ustanovení postupováno a mělo dojít k přezkoušení měřidla. Nesouhlasil s tím, že bylo nutné, aby dotčená osoba uplatnila kvalifikovanou formu žádosti, jak dovozuje krajský soud. Postačovala pouhá prostá žádost o přezkoušení. Nadto stěžovatel neměl žádnou možnost konkretizovat, v čem může chyba měřidla spočívat či zda a jak bylo při měření postupováno nesprávně, neboť stěžovatel pouze věděl, že jeho vozidla přetížena nebyla. Jediným logickým závěrem je potom nesprávné měření. Dále setrval na námitce, že pevně stanovená sankce podle ustanovení § 43 odst. 2 věta druhá zákona o pozemních komunikacích je protiústavní, neboť je vyloučeno správní uvážení. Nelze totiž akceptovat, aby se sankce odvíjela výlučně jen od matematického propočtu míry přetížení a výše jednotkové sankce za tunu. Nebyly tedy zváženy všechny okolnosti konkrétního případu. Proto navrhoval, aby byl předložen návrh Ústavnímu soudu na zrušení předmětné právní úpravy.

[7] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že je podána včas, osobou oprávněnou, jež splňuje podmínku obsaženou

v ustanovení § 105 odst. 2 s. ř. s., a je proti napadenému rozsudku přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s.

[9] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost stěžovatele v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.). Dospěl k závěru, že kasační stížnost **není důvodná.**

[10] Ve vztahu k námitce stěžovatele, že bylo porušeno ustanovení § 11a odst. 1 zákona o metrologii, je nutné nejprve obecně odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2013, č. j. 4 As 17/2012 – 36, podle kterého *„Stěžovatelce lze přisvědčit v tom, že udělení pokuty a odebrání bodů lze považovat za výrazný zásah do jejích zájmů ve smyslu § 11 odst. 4 o metrologii. Nejvyšší správní soud nezpochybňuje ani to, že vydané osvědčení o způsobilosti rychloměru k měření nevylučuje možnost přezkoušení rychloměru dle tohoto ustanovení. Citované ustanovení připouští, že u měřidel, která* ***jsou používána za okolností, kdy nesprávným měřením mohou být významně poškozeny zájmy osob…****, může správní orgán na žádost poškozené strany vyžádat si jejich ověření nebo kalibraci. Z provedeného dokazování však žádné okolnosti o nesprávnosti provedeného měření zjištěny nebyly, k měření byl použit přístroj v nedávné době kalibrovaný (k měření použitý ve lhůtě stanovené k platnosti provedeného ověření), který byl (jak již bylo opakovaně uvedeno) obsluhován řádně proškoleným policistou.“*

[11] Výše uvedené závěry podle mínění Nejvyššího správního soudu plně dopadají i na projednávanou věc, ačkoli zde se jedná o ustanovení § 11a odst. 1 zákona o metrologii, kdežto v předchozím případě se jednalo o aplikaci ustanovení § 11 odst. 4 zákona o metrologii ve znění do 1. 5. 2015, neboť obsah a význam obou ustanovení je fakticky tentýž. Nejvyšší správní soud tedy setrvává na stanovisku, že není nutné provádět přezkoušení stanoveného měřidla (resp. ověření nebo kalibraci a vydání osvědčení o výsledku podle ustanovení § 11 odst. 4 zákona o metrologii ve znění do 1. 5. 2015) za situace, kdy dotčená osoba pouze obecně uvede bez bližšího odůvodnění požadavek na provedení tohoto přezkoušení, pokud ani z objektivních okolností provádění samotného měření nic nevzbuzuje pochybnosti o správnosti měření a pokud příslušné měřidlo má Potvrzení o ověření stanoveného měřidla, jako tomu bylo v projednávané věci.

[12] Nejvyšší správní soud k tomu nadto dodává, že z povahy věci musí být takováto námitka uplatněna při samotném měření, neboť pouze tehdy je reálně možné ověřit, zda stanovené měřidlo splňuje příslušné parametry či nikoli. Uplatnění takového požadavku skoro půl roku po provedení vlastního měření v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí (nadto když tento požadavek nebyl blíže jakkoli odůvodněn) proto musí být vyhodnoceno jako ryze účelové, neboť s ohledem na plynutí času již nebylo možné prověřit, jestli stanovené měřidlo v době předmětného měření splňovalo příslušné parametry či nikoli.

[13] Pokud stěžovatel v neposlední řadě namítá, že předmětná právní úprava je protiústavní s ohledem na způsob stanovení konkrétní sankce, neboť výměra pokuty činí pevnou částku 9 000 Kč za každou započatou tunu, která překračuje největší povolenou hmotnost vozidla dle zvláštních právních předpisů, musí Nejvyšší správní soud souhlasit

s krajským soudem, že ač správní orgány v této nedisponují při ukládání sankce správním uvážením, samo o sobě to nečiní takovou právní úpravu protiústavní. Nejvyšší správní soud v tomto směru poukazuje na srovnatelnou právní úpravu regulující ukládání tzv. bodů dle zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, ve znění pozdějších předpisů, u nichž bylo konstatováno, že se jedná o správní trestání (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 114/2014 - 55). Tato úprava rovněž vylučuje správní uvážení při ukládání sankce, neboť pevně stanoví výši sankce v počtu udělených jednotlivých bodů za příslušná protiprávní jednání, avšak ani tato skutečnost nevedla k závěru o tom, že by taková právní úprava byla protiústavní a že by bylo nutné podat návrh na zrušení takové právní úpravy. Závěry obsažené v citovaném usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ostatně byly obecně akceptovány i Ústavním soudem (viz nález Ústavního soudu ze dne 14. 11. 2017, sp. zn. II. ÚS 1930/17 nebo usnesení Ústavního soudu ze dne 19. 4. 2017, sp. zn. I. ÚS 501/17). Nejvyšší správní soud proto nevidí důvod, proč by v nyní posuzovaném případě ukládání pokuty dle ustanovení § 43 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích mělo být nazírání na absenci možnosti správního uvážení jiné a proč by bylo nutné podávat Ústavnímu soudu návrh na zrušení tohoto ustanovení pro jeho údajnou protiústavnost

[14] Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že kasační stížnost je zjevně nedůvodná, a v souladu s § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. ji zamítl.

IV. Závěr a náklady řízení

[15] O nákladech řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 a 7 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl ve věci úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Ačkoli žalovaný měl v řízení úspěch, zdejší soud mu náhradu nákladů řízení nepřiznal s ohledem na konstantní judikaturu, která zpravidla neumožňuje přiznat náhradu nákladů řízení správním orgánům (například usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014 - 47).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. listopadu 2018

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu